

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: D.M.**, státní příslušnost Republika Kazachstán, v České republice bytem ..., proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2017, čj. MV-48306-8/SO-2017,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. 6. 2017, čj. MV-48306-8/SO-2017, a usnesení Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 2. 2017, čj. OAM-33741-13/DP-2016, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 2. 7. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2017, čj. MV-48306-8/SO-2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „prvoinstanční správní orgán“ nebo „Ministerstvo“), ze dne 16. 2. 2017, čj. OAM-33741-13/DP-2016 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým

bylo zastaveno řízení o žalobcově žádosti (podané zákonným zástupcem) o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

[III] Žaloba

2. Žalobce namítal, že žalovaná nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení, dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Podle napadeného rozhodnutí bylo řízení o žalobcově žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno z toho důvodu, že dle názoru správních orgánů nebyl žalobce oprávněn tuto žádost podat, neboť nesplňoval podmínky stanovené zákonem, konkrétně, že není dítětem cizince, který na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, neboť ani jeden z rodičů není držitelem povolení k trvalému pobytu.
4. Žalobce měl za to, že správní orgány postupovaly z procesního hlediska nesprávně, když pokračovaly v řízení, aniž by vyčkaly rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ve věci pobytového oprávnění žalobcových rodičů. Žalobce byl toho názoru, že napadené rozhodnutí je tak v rozporu s § 8 odst. 1 správního řádu.
5. Žalobce dále namítal, že žalovaná nedostála povinnosti odvolacího správního orgánu, když nedostatečně přezkoumala zákonost napadeného prvoinstančního rozhodnutí v rozsahu požadovaném správním řádem na činnost odvolacího správního orgánu. Žalovaná v podstatě toliko aprobovala prvoinstanční rozhodnutí a současně bagatelizovala důvodnost odvolacích námitek, přičemž s většinou odvolacích námitek se žalovaná vypořádala velmi stručně. Napadené rozhodnutí tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti.
6. Žalobce měl rovněž za to, že se žalovaná nesprávně vypořádala s odvolací námitkou týkající se právního výkladu § 73 odst. 3 soudního řádu správního, tedy posouzení, zda odkladný účinek přiznaný žalobám rodičů žalobce odkládá právní moc rozhodnutí. Žalobce byl toho názoru, že odkladný účinek přiznaný žalobám jeho rodičů zakládá i dočasný odklad právních mocí napadených rozhodnutí. Právní moc je jednou z vlastností správního rozhodnutí a její nabytí je třeba považovat za jeden z jeho účinků. Jestliže tedy odkladný účinek žaloby pozastavuje do skončení soudního řízení účinky správního rozhodnutí, je třeba těmito účinky rozumět mj. též právní moc. Výklad, že přiznáním odkladného účinku se odkládá pouze vykonatelnost a jiné právní účinky, ale ne právní moc, nemá oporu v zákoně a je dle žalobcova názoru nesprávný. Žalobce se domníval, že výklad uplatněný správním orgánem je též v rozporu se smyslem a účelem zákona, neboť přiznání odkladného účinku žalobě by v takovém případě vlastně postrádalo smysl. Pokud by totiž přiznaný odkladný účinek žalobě proti rozhodnutí ve věci zrušení pobytu

nemělo mít za následek odklad všech účinků tohoto rozhodnutí, jímž se ruší již nabyté oprávnění k pobytu, pak by skutečně přiznaný odkladný účinek nikterak účinky takového zrušovacího rozhodnutí neodkládal, neboť by bylo i nadále pravomocné. Výklad správního orgánu tedy vede k absurdním závěrům.

7. Dále, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou zcela zjevně nepřiměřená, pokud jde o dopad do soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně se otázkou přiměřenosti vůbec nezabýval a žalovaná pak jeho nesprávné a nezákonné rozhodnutí potvrdila, čímž i své rozhodnutí zatížila vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Dle žalobce nelze pouze formalisticky uvést, že na tento důvod pro zamítnutí žádosti se nevztahuje povinnost zkoumání přiměřenosti. Žalobce byl přesvědčen, že povinnost zkoumat přiměřenost vyplývá mj. z předpisů ústavněprávní síly a ze základních zásad správního práva a práva obecně. Nelze přijmout přepjatý formalismus, který ve věci tak citlivé, jako je zamítnutí žádosti o pobyt matky českého dítěte zaujaly správní orgány obou stupňů, aniž by šetřily základních práv a oprávněných zájmů, jakož i účelu a smyslu právní úpravy.

[III] Vyjádření žalované

8. Žalovaná s uplatněnými námitkami nesouhlasila a považovala je za nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Na závěr navrhla, aby soud žalobu zamítl.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

9. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).
10. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
11. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
12. Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
13. Podle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak*.
14. Podle § 88 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, *pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na vízum, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o udělení stejného druhu víza, a to policii v místě, kde je hlášen k pobytu na území, pobývá-li na území na krátkodobé vízum, nebo ministerstvu, pobývá-li na území na dlouhodobé vízum. Tato povinnost neplatí, pokud narozený cizinec v době podle odstavce 1 vycestuje z území*.

15. Podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu. V případě podání žádosti o povolení trvalého pobytu se pobyt narozeného cizince od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje za pobyt trvalý.*
16. Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*
17. V usnesení ze dne 16. 2. 2017, čj. OAM-33741-13/DP-2016, Ministerstvo uvedlo, že vzhledem k tomu, že správní řízení ve věci žádostí žalobcových rodičů o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě (žalobcův otec), resp. společného soužití rodiny (žalobcova matka) byla rozhodnutími Ministerstva ze dne 23. 1. 2013, čj. OAM-22558-21/DP-2012 (otec), a ze dne 18. 7. 2016, čj. OAM-22572-19/DP-2012 (matka), resp. rozhodnutími žalované ze dne 17. 2. 2016, čj. MV-20839-4/SO-2013 (otec), a ze dne 22. 9. 2016, čj. MV-119165-4/SO-2016 (matka), pravomocně zamítnuta, dospěl správní orgán k závěru, že rodiče žalobce nedisponují ani povolením k trvalému pobytu a pobývají na území ČR na základě odkladných účinků přiznaných žalobám, které byly podány proti rozhodnutím žalované v jejich pobytových věcech. Prvoinstanční správní orgán dále konstatoval, že z postavení, kdy cizinec pobývá na území na základě odkladného účinku, nelze podat žádost, natož být nositelem oprávnění pro další osoby. Ministerstvo tak uzavřelo, že žadatelova (= žalobcova) žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území dle § 88 zákona o pobytu cizinců byla dne 7. 12. 2016 podána v rozporu s § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť zákonní zástupci žadatele nepobývali na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, a nebyly tak splněny podmínky pro podání žádosti na území.
18. Žalovaná v rozhodnutí ze dne 6. 6. 2017, čj. MV-48306-8/SO-2017 (o odvolání žalobce), mj. akcentovala stávající (v době rozhodování) právní postavení žalobcových rodičů. Přiznáním odkladného účinku žalobě se pozastavují účinky napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí tedy sice formálně zůstává pravomocným, právní účinky z toho plynoucí jsou však pozastaveny (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07). Komise byla toho názoru, že v případě přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ve věci pobytu cizince, kdy se v rámci správního řízení na cizince vztahovala fikce platnosti dosavadního pobytového oprávnění podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, se cizinec ocitá v režimu, který je v zásadě obdobný režimu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a na území tedy pobývá oprávněně i nadále. To má např. zásadní důsledky pro posouzení otázky postavení cizince pro účely jiných právních předpisů. Jiný

závěr by totiž znamenal, že by nebyl naplněn hlavní účel odkladného účinku žaloby a do právní sféry cizince by dopadly negativní účinky, které by jinak, pokud by odkladný účinek žalobě přiznán nebyl, byly s rozhodnutím potvrzeny. Dle názoru Komise však nelze toto postavení, resp. právní režim cizince, který je založen přiznáním odkladného účinku žalobě, ztotožňovat s postavením podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zcela absolutně. Především je třeba vycházet z toho, že řízení o žádostech žalobcových zákonných zástupců v současnosti neprobíhají, neboť zde existují pravomocná rozhodnutí o zamítnutí takových žádostí. Je sice pravdou, že proti uvedeným rozhodnutím byly podány žaloby k soudu a soud jim přiznal odkladný účinek, nicméně tato skutečnost nemá vliv na to, že řízení o žádostech o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu již neprobíhají, neboť byla pravomocně skončena. Účelem odkladného účinku žaloby, jakožto specifického pobytového režimu cizince, je tedy umožnění pobytu cizince na území do doby pravomocného soudního rozhodnutí, aniž by byl nucen území opustit. Nelze však souhlasit s tím, že důsledkem přiznání odkladného účinku žalobě je též přiznání možnosti k podávání dalších žádostí o vydání nových povolení k dlouhodobému pobytu např. podle § 88 zákona o pobytu cizinců.

19. Soudu je z úřední činnosti známo, že rozhodnutím ze dne 23. 1. 2013, čj. OAM-22558-21/DP-2012, Ministerstvo zamítlo žádost žalobcova otce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Proti tomuto rozhodnutí se žalobcův otec odvolal. Rozhodnutím ze dne 17. 2. 2016, čj. MV-20839-4/SO-2013, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobcova otce zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí Ministerstva potvrdila. Proti tomuto rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žalobcův otec podal žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (vedeno pod sp. zn. 57A 33/2016). Usnesením ze dne 19. 5. 2016, čj. 57A 33/2016-24, zdejší soud přiznal žalobě žalobcova otce proti uvedenému rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odkladný účinek. Toto usnesení nabylo právní moci dne 19. 5. 2016. Rozsudkem ze dne 25. 4. 2017, čj. 57A 33/2016-53, Krajský soud v Plzni žalobu žalobcova otce proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 2. 2016, čj. MV-20839-4/SO-2013, zamítl. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 15. 5. 2017.
20. Dále, rozhodnutím ze dne 18. 7. 2016, čj. OAM-22572-19/DP-2012, Ministerstvo zamítlo žádost žalobcovy matky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Proti tomuto rozhodnutí se žalobcova matka odvolala. Rozhodnutím ze dne 22. 9. 2016, čj. MV-119165-4/SO-2016, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobcovy matky zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí Ministerstva potvrdila. Proti tomuto rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žalobcova matka podala žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (vedeno pod sp. zn. 57A 105/2016). Usnesením ze dne 18. 11. 2016, čj. 57A 105/2016-23, zdejší soud přiznal žalobě žalobcovy matky proti uvedenému rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odkladný účinek. Toto usnesení nabylo

právní moci dne 21. 11. 2016. Rozsudkem ze dne 12. 9. 2017, čj. 57A 105/2016-51, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22. 9. 2016, čj. MV-119165-4/SO-2016, zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 14. 11. 2017.

21. K tomu soud konstatuje, že odkladný účinek žaloby je upraven v § 73 s. ř. s. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Právní účinky rozhodnutí správního orgánu jsou upraveny v § 73 až 75 správního řádu. Z těchto ustanovení je patrné, že se rozlišuje právní moc (§ 73), vykonatelnost (§ 74 odst. 1 a 2) a jiné právní účinky (§ 74 odst. 3) rozhodnutí správního orgánu. K těmto poznatkům lze dojít na základě § 85 odst. 1 věty druhé správního řádu.
22. Rozhodnutí o žádosti nositele oprávnění ke sloučení rodiny o prodloužení platnosti povolení k pobytu je podle názoru soudu podkladovým rozhodnutím pro rozhodnutí o žádostech ostatních příslušníků rodiny o prodloužení platnosti pobytového povolení. Mezi jiné právní účinky podkladového rozhodnutí patří účinek být podkladem pro navazující rozhodnutí. Přiznáním odkladných účinků žalobám proti rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 2. 2016, čj. MV-20839-4/SO-2013, resp. ze dne 22. 9. 2016, čj. MV-119165-4/SO-2016, byly od právní moci usnesení o přiznání odkladného účinku (= 19. 5. 2016, resp. 21. 11. 2016) do právní moci rozsudků o žalobách proti těmto rozhodnutím žalované (= 15. 5. 2017, resp. 14. 11. 2017) pozastaveny účinky uvedených rozhodnutí správního orgánu. V případě včasného a přípustného odvolání nabývá rozhodnutí správního orgánu prvního stupně právní moci až s právní mocí potvrzujícího nebo měnícího rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Je-li takové rozhodnutí odvolacího správního orgánu zrušeno správním soudem, pozbývá právní moci i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Je-li žalobě proti takovému rozhodnutí odvolacího správního orgánu přiznán odkladný účinek, pozastavují se účinky napadeného rozhodnutí odvolacího správního orgánu a i účinky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které jím bylo potvrzováno nebo měněno.
23. Byly-li tedy do skončení řízení vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 57A 33/2016 a 57A 105/2016 pozastaveny účinky napadených rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 2. 2016, čj. MV-20839-4/SO-2013 (o odvolání žalobcova otce), resp. ze dne 22. 9. 2016, čj. MV-119165-4/SO-2016 (o odvolání žalobcovy matky), a tím i účinky jim předcházejících rozhodnutí Ministerstva ze dne 23. 1. 2013, čj. OAM-22558-21/DP-2012 (o žádosti žalobcova otce), resp. ze dne 18. 7. 2016, čj. OAM-22572-19/DP-2012 (o žádosti žalobcovy matky), dopustily se správní orgány podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, jestliže svá rozhodnutí o žalobcově žádosti a o žalobcově odvolání, která byla vydána v době účinnosti přiznání odkladného účinku žalobám vedeným u zdejšího soudu pod sp. zn. 57A 33/2016, resp. 57 A 105/2016, založily na rozhodnutí o

zamítnutí žádostí žalobcových rodičů o prodloužení platnosti povolení k pobytu, u kterýchžto rozhodnutí byl v předmětné době pozastaven jejich účinek být podkladem pro navazující rozhodnutí o žádostech rodinných příslušníků daného nositele oprávnění ke sloučení rodiny.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

24. Jelikož v daném případě došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání zrušil napadené rozhodnutí žalované pro vady řízení a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož vytýkanými nedostatky bylo stíženo i řízení vedené Ministerstvem, soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i jeho rozhodnutí, tedy usnesení Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 2. 2017, čj. OAM-33741-13/DP-2016.
25. K postupu soudu podle § 76 odst. 1 s. ř. s. se vyjádřila odborná literatura takto: *„Pokud soud zrušuje rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, nemusí se zabývat správností právního posouzení věci. ... Podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem [písmeno c)] jednoznačně znamená, že výsledkem řádně vedeného správního řízení mohlo být zcela jiné rozhodnutí. Nemá proto smysl, aby se soud zabýval správností nebo zákonností závěrů správního orgánu vyslovených v rozhodnutí ... následujícím po chybném procesním postupu.“* (Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha 2014, str. 693).
26. Soud proto vytkl žalovanému správnímu orgánu procesní vadu, které se dopustil; za nadbytečné však považuje vyslovovat se k dalším otázkám, tj. v podstatě k tomu, jak by mělo být rozhodnuto a jak by mělo být rozhodnutí odůvodněno, kdyby tu nebyla překážka v podobě podkladového rozhodnutí, které dočasně podkladem napadeného rozhodnutí žalované být nemohlo.
27. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem.
28. Žalobce v podání ze dne 19. 10. 2017 v rámci vyčíslení odměny za zastupování před soudem sdělil, že nárokuje provedení 3 úkonů právní služby, 3x režijní paušál po 300 Kč, vše zvýšené o daň z přidané hodnoty.
29. Žalobci byl přiznán nárok na náhradu nákladů řízení před soudem ve výši 12 228 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Dále byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení sestávající z odměny advokáta toliko za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst.

1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“), když za úkony právní služby oceněné plnou výší soud považoval převzetí a přípravu zastoupení a podání žaloby. Další úkon právní služby, který by bylo možno ocenit plnou výší, nebyl v řízení učiněn. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 1 428 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

30. Podáním ze dne 19. 1. 2018 bylo soudu oznámeno ukončení zastupování žalobce Mgr. Petrem Václavkem, advokátem. Vzhledem k tomu, že plnou moc k zastupování žalobce udělil Mgr. Petru Václavkovi žalobcův zákonný zástupce N.M., otec, bude rozsudek ve věci doručován tomuto zákonnému zástupci žalobce. Ukončení právního zastoupení Mgr. Václavkem mělo vliv i na určení platebního místa.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Plzni dne 10. prosince 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D v.r.
předseda senátu